

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 149/2014
13.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Б.Ј. и др, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окр. Б.Ј., адв. Н.С. и браниоца окр. С.Д., адв. Р.Ф., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 117/12 од 28.03.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1975/13 од 24.10.2013. године, у седници већа одржаној 13.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Б.Ј. и С.Д., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 117/12 од 28.03.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1975/13 од 24.10.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 117/12 од 28.03.2013. године окр. Б.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци.

Истом пресудом окр. С.Д. и окр. А.М. оглашени су кривим због по једног кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године, док је окр. П.М. ослобођен од оптужбе за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Врању, окр. А.М. и његових бранилаца и бранилаца окривљених Б.Ј., С.Д. и П.М., Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 1975/13 од 24.10.2013. године, уважавањем жалби окр. А.М. и његових бранилаца, преиначио првостепену пресуду у односу на окр. А.М. тако што је истог ослободио од оптужбе за кривично дело примање мита из члана 367.

став 1. КЗ, док је жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и бранилаца осталих окривљених одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окр. Б.Ј., адв. Н.С., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и обе пресуде у односу на овог окривљеног, укине;

- бранилац окр. С.Д., адв. Р.Ф., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и 4. ЗКП и повреде уставних права из члана 32. став 1. и члана 36. став 1. Устава РС, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи првостепену и другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да обе пресуде укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужилаштву, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Б.Ј. и С.Д. су неосновани у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док су у преосталом делу недозвољени.

Бранилац окр. Б.Ј. у захтеву наводи да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер је пресуда заснована на доказима на којима се не може заснивати, односно на исказима сведока К.Н. и С.К. које нису биле очевидци догађаја и нису имале релевантна сазнања већ су сведочиле о стварима које су чуле у предузећу након критичног догађаја и то тако што су слушале разговор који су овлашћени службеници полиције обављали са окр. С.Д.

Бранилац окр. С.Д. у захтеву такође наводи да је првостепена пресуда заснована на исказима сведока К.Н. и С.К., које нису биле очевидци догађаја већ су сведочиле о чињеницама које су наводно чуле од окр. С.Д. у време када је саслушаван од стране полицијских службеника без присуства адвоката, због чега се њихови искази нису могли користити као доказ већ су морали бити издвојени из списка.

Врховни касациони суд је изнете наводе захтева испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано у захтевима наводи да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеним доказима те да је тиме

повређен закон – члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП односно члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП („Сужбени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећег ЗКП).

Супротно наводима оба захтева, првостепена пресуда није заснована на исказима сведока К.Н. и С.К. који су прибављени сходно члану 235. став 2. и члану 226. раније важећег ЗКП, с обзиром на то да су ове сведокиње саслушане на главном претресу у редовном поступку, а њихови искази поткрепљени су и одбраном окр. С.Д. На главном претресу сведок К.Н. је објаснила да јој је окр. С.Д. лично рекао да му је окр. Б.Ј. на руке дао новац, а што је потврдила и сведок С.К. Према томе, првостепени суд као доказ није користио исказе наведених сведока из преткривичног поступка, већ је чињенично стање засновао, између осталих доказа и на исказима ових сведокиња датих на главном претресу, па њихови искази не представљају недозвољене доказе на којима није могла бити заснована судска одлука.

Иако бранилац окр. Б.Ј. као разлог подношења захтева наводи и повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, из образложења захтева и навода да је нетачно и измишљено утврђење првостепеног суда да је за поступак складиштења робе потребна одлука Управног одбора, јер је директор предузећа окр. С.Д. имао овлашћење без ограничења и могао је да одобри ускладиштење и располагање робом без такве одлуке, затим навода којима описује посао складиштења и измештања робе из Предузећа С. у Предузеће Т. с. и износи садржину исказа вештака Н.М., затим да окр. Б.Ј., чак иако се прихвати да је дао извесну суму новца, то није учинио у намери да себи прибави корист, као и навода у којима бранилац даје сопствену оцену одбране окр. С.Д., произилази да оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не може бити законски разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Бранилац окр. С.Д. у захтеву такође оспорава утврђено чињенично стање и износи сопствену оцену изведених доказа и исказа саслушаних сведока, па је и његов захтев, у овом делу, сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП недозвољен.

Захтев за заштиту законитости истог браниоца недозвољен је и у делу у коме наводи да је изрека пресуде у осуђујућем делу неразумљива, противречна сама себи и разлозима, затим да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама и да постоји противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Овим наводима бранилац окр. С.Д. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. раније важећег ЗКП, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлог из кога је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости.

Најзад, бранилац окр. С.Д. у захтеву наводи и да су у редовном поступку окривљеном повређена права на једнаку заштиту права и на правно средство (члан 36. став 1. Устава РС) и право на правично суђење у разумном року (члан 32. став 1. Устава РС).

Ови наводи захтева нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да у случају када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде неког права зајемченог уставом, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев, а у конкретном случају таква одлука није достављена.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Б.Ј. и С.Д., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП захтеве одбио као неосноване, а у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтеве одбацио као недозвољене и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.